

“Лірика” і “проза” в житті Зоряни Струк

Зоряна Струк (на фото) ось уже десять років працює комірником складу будівельних матеріалів локомотивного депо Львів-Захід. Педагог за освітою вона впродовж восьми років працювала в дитячих закладах залізниці, та після їх закриття перейшла в локомотивне депо. За цей час добре освоїла роботу і, мабуть, вже не поміняє її на іншу. Зоряна Зенонівна до роботи навчена ще з юних років, тому встигає поратися і вдома, і в селі, де зараз мешкає її мама. Повноцінний відпочинок для неї настає, коли бере ручку, папір і занотує свої роздуми в поетичній формі. Це для неї, немов сповідь перед собою, своїм сумлінням. Цьому покликанию душі Зоряна Струк не зраджує і сьогодні.

Коли дано тобі в цій світі жити!

Вірші Зоряна Зенонівна пише українською та російською мовами. У рідній Розвадівській середній школі Миколаївського району, що на Львівщині, Зоряні подобалися уроки російської літератури: вчителька Марія Степанівна Вовк вклала душу в кожен урок. Тому й не дивно, що Зоряна почала писати вірші й російською мовою.

— Яюсь відважилася й показала їх вчительці російської, потім вчительці української літератури, і вони одноставно порадили надіслати їх до журналу “Піонерія” та до газети “Юний лєнінець”, — розповідає пані Зоряна. — Згодом редакція газети за опубліковані вірші надіслала на моє ім'я переказ на 60 карбованців, за які мама купила мені велосипед. Вірші писала й потай на уроках, і вдома. На жаль, два блокноти з віршами дитячих років загубилися, та назву першого вірша пам'ятаю — “Човник”. Потім мої поетичні дороб-

ки друкувала районна миколаївська газета, власне там на свою адресу почула не лише гарні відгуки, але й першу критику. Та писати вірші не перестала.

Зоряна Струк не веде підрахунку своїм віршам, та їх достатньо в її доробку. Писала вірші й коли навчалася у Львівському харчовому училищі, й коли працювала на хлібокомбінаті №5. Упродовж 14 років щоранку, і в холодну осінь, і в засніжену зиму, поспішала до електрички, аби вчасно добратися на роботу до Львова із Миколаївщини. Іноді доводилося їхати в холодних вагонах, не таких комфортних, як нині.

— Не раз через вікна у вагонах на лави курило сніг, двері не закривалися, було дуже холодно, — пригадує Зоряна Зенонівна. — Яюсь, чекаючи чергової електрички, у голові склався початок вірша, у вагоні дописала його до кінця...

Душу Зоряни Струк може стривожити будь-яка ситуація, яку дове-

лося пережити, або стати її свідком. Важливо завжди бути спостережливою, аби одразу перевести свої відчуття в поетичну форму. З творів Зоряни Зенонівни можна було б укласти кілька поетичних збірок. Вона присвячує поетичні твори своїм друзям, знайомим і дарує їх від щирого серця.

Як людина з поетичною душею, Зоряна Струк любить читати прозу, та перевагу віддає все ж поезії. Серед улюблених поетів Леся Українка, Олександр Пушкін, Анна Ахматова. Запам'ятовує вірші швидко — достатньо двічі перечитати і вже знає його напам'ять. На жаль, часу для читання стає все менше: постійно їздить до матері та дідуся, аби за можливості допомогти по господарству й на городі.

Про своє бажання і вміння писати вірші Зоряна Струк каже:

— Думаю, що любов до поезії перейняла від свого батька Зеновія Петровича Гірника. Він помер дуже рано, коли мені було всього 15 років, та перед смертю розкрив мені свою таємницю, сказавши, що має багато написаних власних поезій, кілька з них зачитав. Я була вражена почутим і попросила показати мені рукописи. Батько сказав, що зошит із віршами лежить десь на горіжці нашої домівки. На жаль, нам так і не вдалося його віднайти.

Після роботи в залізничному дитячому садку №36 Зоряна Зенонівна перейшла працювати спочатку розсилкою в локомотивне депо Львів-Захід, а через три роки — комірником складу будівельних матеріалів. Теперішня робота значно відрізнялася від попередньої із дитьми, та крок за кроком освоювала її тонкощі, коли потрібно було прийняти і вчас-

но видати дошки, руберойд, різні сорти гіпсу, смолу, унігрунти тощо. При цьому необхідно уважно вести картотеку надходжень та витрат матеріалів. Віднедавна всі ці операції комірник здійснює через комп'ютер. Робота вимагає точності, адже бухгалтерія депо щомісяця перевіряє, чи не допустилася під час роботи помилок.

— З появою в минулому році комп'ютера працювати стало значно легше, — розповідає Зоряна Зенонівна, — хоча матеріалів на складі не поменшало.

Цього літа роботи додалося — на час відпустки комірника складу матеріалів та спецодягу вона виконувала її роботу — приймала і видавала спецодяг і спецвзуття, фарбу, електроди, газ пропан, кисень, азот тощо.

До своєї роботи Зоряна Струк ставиться сумлінно, усвідомлюючи всю серйозність матеріальної відповідальності. Хоча робота в Зоряни Зенонівни — не з романтичних, саме поезія робить її життя яскравішим, цікавішим.

Як би не складалося життя, найважливішими Зоряна Зенонівна вважає свою сім'ю, родину, коли поруч вірний друг, якому можеш довірити найпотаємніше і на якого можна покластися за будь-яких обставин. Вона знає, що в найважчі моменти підтримку віднаде у свого чоловіка Володимира, з яким разом живуть 22 роки.

Зоряна Струк вважає себе сильною жінкою, і всі труднощі, які випадають на її долю, долає з гідністю. І в цьому їй допомагає оптимізм її вдачі та написане душею й серцем поетичне слово.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Цікаві подорожі юних залізничників

Із 9 по 30 листопада учні дитячих залізниць нашої магістралі перебуватимуть у міжнародному дитячому таборі “Артек”. Безкоштовні путівки для оздоровлення юних залізничників виділило Міністерство у справах сім'ї, молоді та спорту з ініціативи Укрзалізниці та за підтримки “Артеку”. Під час “залізничної” зміни в таборі відпочиватимуть діти зі всіх дитячих залізниць нашої країни.

Із Львівської дитячої залізниці поїхало 14 дітей — учасників 5-го і 6-го зльоту юних залізничників і ще 11 дітей з сімей залізничників із Львівської області. Загалом же делегація від Львівської залізниці становитиме 107 осіб — 50 юних залізничників із всіх малих залізниць нашої магістралі та 57 — дітей із сімей залізничників. Супроводжує дітлахів майстер виробничого навчання Львівської дитячої залізниці Юрій Маланчук, який підготував для проведення в “Артеку” цікавий тематичний відкритий урок. Юні залізничники взяли плакати про історію розвитку дитячої залізниці, свої творчі роботи для представлення на виставці, підготували й номери художньої самодіяльності. Для вихованців дитячих залізниць проведуть змагання з професійної майстерності, зокрема визначать кращого знавця загального курсу залізниці, колійного та вагонного господарства, кращого машиніста тепловоза та організатора руху поїздів. Проведуть в “Артеку” й засідання клубу юних залізничників.

А напередодні делегація Львівської залізниці, у яку ввійшли представники всіх дитячих залізниць нашої магістралі, повернулася із Харкова, де нещодавно відбулася міжна-

родна зустріч, присвячена 70-річчю Малої Південної залізниці.

— Наші діти повернулися дуже задоволеними, — ділиться враженнями начальник Львівської дитячої залізниці Дмитро Венгер. — Від кожної залізниці України їздило п'ятеро юних залізничників — нашу магістраль представляли Володимир Литвин та Юлія Кравчук із Львівської дитячої залізниці, Аліна Оліферчук та Тарас Полюхович із Рівненської, Галина Антошук із Луцької дитячої залізниці. У перший день у спортивному комплексі імені Георгія Кірпи відбулися святкові урочистості, на яких ювілярів привітали начальник Південної залізниці Віктор Остапчук, керівництво міста та області. Склад усіх запрошених делегацій — 75 осіб, але на святковому концерті були діти зі всієї Харківської області — загалом 3 тисячі осіб. Згодом, вже на дитячій залізниці, кожна делегація вітала харків'ян, розповідала про свою дитячу залізницю. Ми

написали привітання у віршованій формі. Наступного дня учні обмінювалися досвідом — юні залізничники працювали на робочих місцях чергового по станції, машиніста та інших. Варто відзначити хорошу матеріально-технічну базу Малої Південної залізниці. Навчається тут понад тисяча дітей, протяжність колії — 3 км. У Харкові дитяча залізниця оснащена сучасним обладнанням — у кожному кабінеті є комп'ютер, підготовлені сучасні стенди, викладач має змогу працювати із мультимедійним проектором. Вони працюють за тією ж програмою, що й ми, але технічно можуть підвищити рівень проведення занять.

Організація святкування була на високому рівні. Для гостей підготували насичену культурну програму — ми побували в харківському зоопарку, у планетарії, дельфінарії, була екскурсія у Спасів Скит — на місці цієї платформи у 1888 році трапилася аварія імператорського поїзду Олександра III. Юні

залізничники побували і на станції та в депо Основа, ознайомилися із роботою тренажера машиніста, комп'ютерною системою навчання працівників станції.

На святкуванні були гості з Росії, Німеччини, Угорщини. Ми поділилися досвідом роботи, обмінялися адресами, тепер обов'язково налагоджуватимемо дружні стосунки. Росіяни привезли з собою фільми про дитячу залізницю, розповідали, що в них не лише не порушують питання про закриття дитячих залізниць, а навпаки — створюють нові. За попередні п'ять років було відкрито три нових дитячих залізниць, відповідно для них було споруджено станції, придбано рухомий склад. Дитячі залізниці в Росії теж, як і у нас, працюють у паркових зонах. На одній із дитячих залізниць росіяни навіть реконструювали і запустили в роботу цікавий експонат — паровоз 40-х років минулого століття.

Галина КВАС